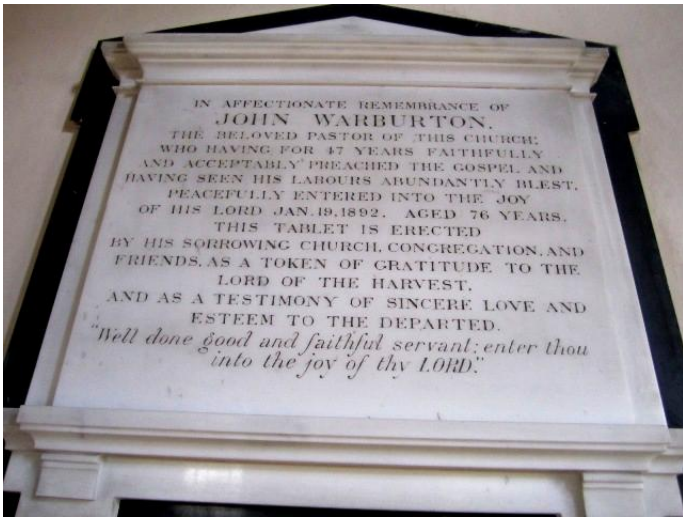

John Warburton jr. (1815-1892) Predikant te Southill

John Warburton jr., samen met zijn vrouw Emma en vijf van de acht kinderen, voor hun huisje te Southill, alwaar hij een vaste standplaats verkreeg als predikant. Twee kinderen, John en Lydia, waren er geboren te Londen, daarna werden er nog zes geboren te Southill. De jongste daarvan was Elizabeth, die werd geboren op 21 november 1859. Zij bleef ongehuwd en is overleden te Southill op ruim 101-jarige leeftijd. Tot kort voor haar dood ging ze nog met een driewielerfiets bij de Strict Baptists ter kerk te Clifton. Ze werd begraven te Bedford, de plaats waar John Bunyan als een vloeker werd neergeveld, in 1961!

John Warburton is in Trowbridge geboren op 4-4-1815 en was het elfde kind van John Warburton sr. Een jonger zusje, Rhoda, stierf als kind waardoor John het jongste troetelkind van zijn vader was. John had als baby een zwakke gezondheid waardoor hij meermaals tot nabij de dood was. Als kind is hij bijna in huis verbrand doordat zijn kleding vlam vatte.

Als tiener zocht hij steeds meer en meer ijdel en losbandig gezelschap en zwalkte met hen door het land. Hij mocht doen wat hij wilde, maar nu en dan geselde zijn consciëntie hem geweldig, zodat hij bang was voor de satan in het donker of om alleen te slapen. Als zijn vader er van hoorde, vermaande en berispte hij hem indringend, doch vriendelijk en toegenegen, hem onder het oog brengende wat de gewisse gevolgen zouden zijn. Zelf zegt hij ervan: ‘Wat een uren van smart zou ik bespaard hebben, had ik zijn raad opgevolgd. En ik geloof dat hij zijn vermaningen deed vergezeld gaan met worstelingen des gebeds. Nochtans scheen alles tevergeefs te zijn, want ik ging weerspanning voort op de weg der zonde. Niettemin ging mijn vader, zoals hij mij later meegedeeld heeft, voort met roepen en schreien tot de Heere, voor zijn onwaardige, verstandeloze zoon.’

John ging op zijn 14^e in 1829 in de leer als kleermaker en begon met het bezoeken van de ‘holen der ongerechtigheid’, zoals hij zelf de ellendige kroegen noemde. Dronkenschap verfoeide hij en daar werd hij door de Heere voor bewaard. ‘Vloeken was mijn gewoonte niet, uitgenomen nu en dan als ik toornig was en mij dacht dat het dan verschoonbaar was. In kaartspelen, lezen van romans en allerlei andere beuzelachtige dingen had ik mijn behagen. Er was een zaak die mijn zondige genegenheden in de weg stond en dat was dat mijn vader erop stond dat ik een bepaalde tijd thuis zou zijn. Menigmaal heb ik tot mijn niet geringe ergernis, het gezelschap verlaten in het midden van vrolijk tijdverdrijf, waarop ik de schampere uitspraken, het hoongelach en de smaad mijner kameraden heb moeten aanhoren en dit louter om de voor mij pijnlijke berispingen van mijn vriendelijke en waakzame vader te ontgaan.’

Op een gegeven moment kreeg John een niet te verklaren aandrang om het land te gaan doorzwerven. Op een vroege woensdagmorgen in maart 1832 is hij van huis gegaan met alleen zijn kleding die hij aan had, een paraplu en 7,5 ‘cent’. Na 5 mijl had hij zijn jas verpand voor wat verversing, na 10 mijl is hij beroofd van alles wat hij nog had. Regelmatig vroeg hij of iemand een kleermakersbaantje voor hem had, maar helaas..

Op zaterdagavond kwam hij aan in Portsmouth bij een vriend van zijn vader, de predikant Mr. Doudney. Hij was er nog geen 2 uur binnen of zijn vader kwam er ook aan. Op vrijdag had deze gehoord welke richting hij op was gegaan, is hem met grote ongerustheid gaan zoeken en door de hand der voorzienigheid heeft hij dezelfde weg afgelegd als zijn zoon. ‘Tranen van blijdschap vloeiden er overvloedig. Een zaak heb ik reden te betreuren en dat is de onwaardigheid van hem, die de oorzaak was van zoveel smart, pijn, moeite en onkosten voor zo’n vriendelijke, tedere en godzalige vader.’ Maar ‘in deze onzinnige actie kan achteraf de hand Gods opgemerkt worden. De aandrijving ging uit van de duivel en mijn boze hart, maar God bestuurde het zo dat het goede uit het kwade voortkwam. Die zondagavond preekte mijn vader in Portsmouth en toen werd een vrouw, Miss. Tylford die maandenlang in diepe zielensmart verkeerd had, onder de bediening in vrijheid gesteld, zodat zij met blijdschap huiswaarts keerde, zingende en prijzende de lof des Heeren. Ze vertelde mij dat vele jaren later nadat ik zelf enige jaren predikant was. Ze vertelde: Ik was zo benauwd, onder smart en twijfelmoedig, bijna krankzinnig en ten einde raad. Ze droomde op zekere nacht dat in een grote storm haar een man toesprak: De Heere zal spoedig komen en u verlossen. Hieruit schepte zij moed en zei: als ik ooit die man zal ontmoeten zal ik hem

herkennen. Niet lang daarna preekte uw vader op een zondagavond en toen deze de kapel in kwam en naar de preekstoel liep, zei ik tegen mijn man: Dit is de man die ik in mijn droom zag... God zij geloofd, de Heere sprak door hem tot mijn hart en de zoete vrede die in mijn hart vloeide kan ik nooit beschrijven.

Ik hoorde met diepe erkentenis en aandoening des harten haar deze omstandigheid verhalen. Onze God is almachtig, hij alleen kan wonderen doen. Laat dan Zijn volk op hem vertrouwen.'

Nadat John met zijn vader op dinsdag thuis was gekomen had hij goede voornemens om zich goed te gedragen, maar helaas, één rukwind en de satan verstrooide die als kaf voor de wind. In het geheim sloot hij zich weer aan bij zijn oude makkers in de zonde en bezocht weer plaatsen der ongerechtigheid. Zomers overviel hem weer de lust om te zwerven en deze keer ging hij naar Grittleton, een dorp in Wiltshire, waar hij werk kreeg gedurende de zomer tot de slappe tijd waarna hij huiswaarts keerde. 'Maar er was net zomin rust in mij, dan er in de zee is.' Meerdere malen slenterde hij rond en op een zekere avond ging hij met ene Samuël Hurd per wagen naar Londen, waarschijnlijk in de lente van 1835, op 19 jarige leeftijd. Hij kreeg er werk, maar de onrust bleef waardoor hij zonder Samuël die naar zee ging, naar Manchester vertrok. Later hoorde John dat Samuël verdronken was..

John zelf overnachtte in schuren en op zolders, afhankelijk wat hem toegeschikt werd, trok een tijdje op met een jongmens welke hem ook weer bestolen heeft. Hij melde zich in Stafford bijna aan voor militaire dienst, zag er toch weer vanaf, en in Manchester gekomen zijnde reisde hij door naar Rochdale waar zijn broer William woonde. Deze bracht hem bij John Kershaw, de predikant aldaar en vriend van zijn vader. Deze sprak zeer vriendelijk en toegenegen met hem, wat hem de tranen uit zijn ogen perste, maar hat was van tijdelijke aard. Van Rochdale vertrok hij naar Whitefield, waar mijn vaders broer woonde, welke hem in contact bracht met Kleermaker in Radcliff welke hem werk verschafte. Daar zijn oom een zoon gehad had, die ook John heette, werd John er 3 maanden een goed kosthuis.

En toch, de aandrang om te zwerven kwam weer op. Hij maakte kennis met een jongen die dezelfde aandrang had en samen gingen ze op stap, in de vroege zomer van 1837, 21 jaar zijnde. Via Birmingham en Cirencester kwamen ze op een nacht doodop en zonder geld aan in Trowbirdge, waar hij aanklopt bij zijn gehuwde zus Ruth. Vader John was van huis en Mr Philpot had zijn predikbeurt vervuld. 'Mijn zuster smeekte mij om naar huis te gaan, doch haar tranen en smekingen waren niet van invloed op mij. O, snode ellendeling, ik haat mijzelf, O, wat een barmhartigheid dat God mij niet met één klop voor zijn aangezicht wegdeed. Zijn Naam zij geloofd, o, wonder van genade!'

John kreeg wat shillingen van zijn zuster en daarmee ging hij met zijn metgezel naar Bristol om nooit weer naar Trowbridge terug te gaan (dacht hij). In Bristol is zijn gezelschap van hem gescheiden. John reisde verder naar Exeter en kwam daar 10 juli aan en op de 11^e tekende ik bij het 37e regiment voetvolk in het leger. Voordat hij zich in Plymouth moest melden waar hij gesteld werd, bracht hij nog een aantal vrije dagen in grote dwaasheid en zonde, voor zijn gevoel gouden dagen van groot genoeg.

In de kazerne was het een zondige toestand: 'voor mij een hel, de één vloekt, de ander zingt en voor de zondag is net zomin eerbied alsof zij beesten zijn.' John ervoer in de kazerne een harde dienst, zelfs zweepslagen werden er aan kameraden uitgedeeld waar iedereen getuigen van moest zijn. Hij vond in de kazerne geen rust en kwam er ook te kort in zijn

levensbehoeften. Maar daar in Plymouth brak de tijd aan dat de Heere hem tegenkwam en krachtdadig stilzette op zijn zondige levenspad. In zijn levensbeschrijving die hij zelf opstelde ontbreekt juist dit stuk. Wel zijn er brieven bewaard gebleven die hij naar zijn vader schreef, de eerste al op 8 augustus. Hierin schrijft hij dat hij twee verschrikkelijke weken heeft gehad vol smart en pijn, nacht en dag met wroeging en grote onrust. Ook verteld hij van zijn slechte omstandigheden en vraagt vergiffenis aan zijn vader. Reeds op 14 augustus had hij al een brief terug vol toegenegenheid hetgeen hem als 't ware in stukken sneed. Door toedoen van zijn vader, welke hem vrij wist te kopen is hij weer thuis gekomen.

Overgenomen uit Weldadigheden van een Verbondsgod

John Warburton schrijft over zijn zoon John jr.: Arm schepsel! Gedurende weken nadat John thuisgekomen was na zijn weglopen, werd hij gekastijd uit de wet Gods, maar op Zijn eigen tijd verbrak de Heere uit tedere barmhartigheid zijn banden en deed hem horen en ondervinden de blijde boodschap van vrije en volkomen vergiffenis van al zijn vervloekte gruwelen door de toepassing van Christus' dierbaar bloed aan zijn ziel.

Toen wist hij wat het was te zingen met verheuging en blijdschap des harten: 'Loof den HEERE, mijn ziel, en al wat binnen in mij is, Zijn heiligen Naam. Loof den HEERE, mijn ziel, en vergeet geen van Zijn weldaden; Die al uw ongerechtigheid vergeeft, Die al uw krankheden geneest; Die uw leven verlost van het verderf, Die u kroont met goedertierenheid en barmhartigheden (Ps. 103:1-4). O, wat verheugde zich mijn ziel en wat dankte en aanbad ik mijn God, toen ik de blijde tijding vernam dat God hem vrede en vergiffenis geschonken had. Gedurende een korte tijd bewandelde hij zijn weg met blijdschap. Op 29 april werd hij tegelijk met enige anderen door mij gedoopt en het was voor mij en vele anderen waarlijk een aandoenlijk ogenblik. Ik geloof dat er onder de bijna negenhonderd mensen die aanwezig waren, slechts weinigen droge wangen hadden en tot op deze dag ben ik volkomen overtuigd dat het Gods werk is in hem.

O, de wonderdoende hand van God, voor zulk een worm als ik ben! Ik geloof niet dat ik ooit pijnlijker droefheid gehad heb, noch zwaarder strijd met de duivel, of dat ik ooit zo diep in twijfelmoedigheid ben neergezonken geweest, maar ook nooit in mijn gehele leven zo vervoerd geweest ben door blijdschap en klaarder ontdekkingen heb ontvangen dat de Heere mijn gebeden verhoord had. Wat een God van wonderen is onze God! Hij kan, wat wij vrezen de grootste vloek voor ons te zullen zijn, veranderen in de grootste zegen. Hij verandert de onvruchtbare woestijn in een vruchtbaar veld, een kerker in een paleis, een smartelijke en droeve nacht in een vrolijke morgen, een dreigend afwijzen in een vriendelijke toelaching, gebrek en hongerijsden in een feestmaal. Als de dierbare vertrooster ze bij ogenblikken te binnen brengt, moet ik gedenken aan de wonderdaden van God, Die dit alles heeft doen medewerken ten goede voor mijn eigen ziel en tot eeuwige zaligheid van de jongen. Dit toch zet de kroon op alles en mijn ziel heeft vele malen sinds de jongen thuisgekomen is, gezongen: 'Kroon Hem, kroon Hem, Heere van alles.'

Vervolg levensschets:

19 juli 1838 trouwt hij met Emma, een zus van een diaken uit de gemeente. De prediking van John sr. was haar tot zegen geweest. Toen ze elkaar voor de eerste maal zagen hadden beiden van binnen getuigenis dat als ze zouden huwen, het met deze persoon zou zijn. Al snel na zijn huwelijk kreeg hij gedachten over het predikambt, welke hem vermetel toeschenen.

Het vinden en houden van werk gelukte steeds niet waardoor er grote armoede was, geen inkomen en een schrale tafel. De gedachten aan het predikambt slingerden hem ook nog eens heen en weer, dan weer was hij het kwijt, dan weer viel het op hem aan. Daarbij kwam dat hij een spraakgebrek had, hij stotterde heel erg, en toen hij daar over nadacht, kwamen deze woorden in zijn gemoed: 'Wie heeft de mens de mond gemaakt?' Ex. 4:11. Zij kwamen met zulk een kracht in zijn ziel, dat hij van blijdschap uitriep: 'De zaak moet en zal geschieden, loof de Heere mijn ziel.' Toch bleef zijn gemoed heen en weer slingeren, dan weer tevreden, dan weer grote opstand tegen God door de beproevende omstandigheden. Van één zaak was hij verzekerd, dat hij uit Trowbridge moest vertrekken, want hij kon geen werk vinden en iedere deur van hulp of bijstand was gesloten. Dit greep hem geducht aan en in zijn hart vocht hij ertegen.

Tenslotte nam hij in november 1839 het besluit om werk te gaan zoeken in Londen. Zijn broer Gideon die in Londen woonde gaf hem weinig hoop, maar John was ertoe gebracht om op de Heere te vertrouwen. En dat werd vooralsnog niet beschaamd. Een neef van Mr. Doudney, G. Doudney uit de FleetStreet nam hem in dienst. Hierdoor liet hij zijn vrouw overkomen naar Londen waar ze gingen wonen. Gedurende een tijd leek het voorspoedig te gaan, maar van binnen had de roeping tot de bediening van het Woord nog steeds de boventoon. En toen er een ommekeer kwam in de voorzienigheid en hij weer zonder werk kwam te zitten, nam dit alleen maar toe. Met de ene keer bemoediging en dan weer beproeving. 'Het kwam mij voor dat alle deuren sloten behalve de bediening, doch in zulk een weg bij ogenblikken, dat het mij bijna tot wanhoop bracht. Mijn geloof werd zeer op de proef gesteld en het werd zeer geschud, maar ging niet onder.' Eens zei een vriend onverwachts: 'Ik geloof zeker dat God een ander werk voor u uitgedacht heeft' wat John vanbinnen met 'Amen, Hij doe alzo' beantwoordde.

Rond het jaar 1842 begon een groepje mensen bijeenkomst te houden in Gadsby Yard, Tottenham Court Road welke korte tijd later verhuisden naar de EdenStreet chapel (welke later de Gowerstreet chapel werd). In de beginperiode sprak John er weleens een woordje. En dit was een groepje mensen die te Rochester in een huiskamer bij elkaar kwamen, ter ore gekomen. Ze nodigden daarop per brief John uit om voor hen te komen spreken. Dit gaf zoveel strijd, zodat hij niet antwoordde, waarop weer een brief kwam, waarin men meedeelde dat zij een indruk hadden, dat het de wil van God was dat John zou komen, en drongen daarop aan. Hij zegde toe voor zondag 28 januari 1844, maar voordat het zover was werd John erg heen en weer geslingerd en aangevallen door de satan. Ondertussen waren zijn tijdelijke omstandigheden zonder voldoende inkomsten zeer moedbenemend. Door tussenkomst van God in de voorzienigheid (hij ontving onverwachts een pakketje met 5 pond) werd zijn ziel in de vrijheid gesteld, hij loofde God en wilde hem aan prijzen bij de mensen. Vol moed ging zaterdag op stap naar Rochester, maar O, wat kwam de satan hem daar weer tegen, zelfs zo dat hij aan het bestaan van God en de eeuwigheid ging twijfelen. Hij riep het uit naar God: 'O Heere ontferm U mijner, O Heere help mij, och Heere help mij!' Zijn ziel begon te smelten en 1 Kor 3:11 kwam met kracht in zijn ziel: 'Want niemand kan een ander fundament leggen, dan hetgeen gelegd is, hetwelk is Jezus Christus.' Die nacht kwam er niet veel van slapen en de volgende morgen ondervond hij veel vrijheid in het spreken over deze woorden. De weinige mensen die er waren, zeiden dat het hun goed was daar geweest te zijn.

Later vernam John dat in dit weekend William Gadsby het tijdelijke met het eeuwige had verwisseld, 27-1-1844.

Toen bekend werd dat John in de Naam des Heeren had gesproken, werd er ook wel mee gespot. En al snel kwam de volgende uitnodiging van Rochster om te komen spreken en nog veel meer deuren gingen open, te Hitchin, Barton en Southill. Southill is de plaats waar John zich aan heeft verbonden, en dat tot zijn overlijden in 1892 toe. Zijn levensbeschrijving stopt bij het begin van Southill. Om een indruk te krijgen van de grote strijd van binnen en de uitredding volgt hieronder het laatste stuk uit zijn autobiografie.

Overgenomen uit Woestijnreizen

Ik kreeg een uitnodiging naar Southill, ik denk dat het was op het eind van juli, juist bij het begin van de oogst. Ik verbond mij, wanneer er niets in de weg kwam, op de vastgestelde datum daar te zijn. Tevoren was ik in kennis gekomen met ene meneer Fane, een winkelier, die te Shefford woonde. Als ik te Hitchin predikte kwam hij mij beluisteren, hoewel hij wel zeven mijlen rijden moest.

Toen dan de tijd voor mij aanbrak om naar Southill te gaan, ging ik op zaterdag met de omnibus naar Shefford en overnachtte aldaar bij mijn vriend Fane. Het ligt mij nog vers in het geheugen dat, toen ik 's zondagsmorgens opstond en een paar malen de tuin op en neer wandelde, ik zo donker, zo opgesloten en in benauwdheid des geestes verkeerde, dat ik niet wist wat te doen; het scheen mij toe of mij iets vreselijks overkomen zou. O, hoe wenste ik, dat ik niet gekomen was. Dit is de dag waarin mijn prediking en godsdienst een einde nemen zullen, want ook de mensen hebben het voorspeld: 'een paar maanden en dan is het uit met hem', zo overlegde ik bij mijzelf.

Wat een liefde gevoelde ik tot die mensen, zij zijn mijn beste vrienden. Zij konden mijn hoogmoed doorzien, want ik dacht waarlijk dat het niets anders was.

Mijn vriend mijn benauwdheid bemerkende, trachtte mij op te beuren, door te zeggen, dat de Heere verschijnen zou tot mijner hulp. 'Wij zullen een goede dag hebben', zei hij, want toen ik vanmorgen in het gebed was, ontving ik veel vrijmoedigheid de Heere te vragen om u en het volk nabij te zijn. Doch al wat hij zei had geen invloed op mij, ik was terneergedrukt en geen mens kon mij opbeuren.

Na het ontbijt ging ik weer in de tuin en zette mij neder in het tuinhuisje. Hier weende en kermde ik en al wat ik zeggen kon, was: 'Heere help mij.' De vijand wierp in: 'Gij moogt schreien en smeken, maar het is met u uit, gij kunt met prediken wel ophouden.' Deze en dergelijke woorden werden mij ingeblazen en zulke vreselijke vloeken klonken in mijn ziel, dat zij mij geheel ontstelden, vrezende dat ik ze zou uitspreken.

Maar even vóór mijn vriend mij kwam roepen, daar het tijd was om op te gaan, gaf mij de Heere een weinig verruiming, want een stem fluisterde in mijn ziel: 'Wie weet?'

Ik werd in staat gesteld het alles in Zijn handen te geven en gevoelde een onderwerping aan Zijn soevereine wil, indien het Hem behagen zou mijn mond te sluiten en dit verstrekken zou tot Zijn eer. 'Zijn wil geschiede.' Heilige plaats! Klove der Steenrots, de natuur sneuvelt hier. De schoenen van vleselijke lusten worden hier uitgedaan en de schoenen van de bereidheid van het Evangelie des vredes aangetrokken. Het is goed in de dag van tegenspoed op de Heere te wachten en een weinig te vertrouwen op hem, want deze kent Hij als de voorwerpen van Zijn zorg en liefde.

Eindelijk vertrokken wij naar de kapel, twee en een halve mijl verwijderd van Shefford. Toen wij aan het rijden waren, keek mijn vriend mij in het aangezicht en zei met tranen in de ogen: 'Kom, schep moed! De Heere zal verschijnen.'

De woorden klonken mij door de ziel: 'De Heere zal verschijnen.' 'Ja, dat zal Hij', werd in mijn ziel gefluisterd.

De tijd van de godsdienstoefening aangebroken zijnde, gingen wij de kapel binnen die overvol was. Het was mij gemakkelijk bij het lezen en onder het bidden kwam ik zeer onder de indruk; ik worstelde inderdaad om een zegen en daarvan ben ik overtuigd dat de geweldenaars het Koninkrijk Gods met geweld nemen. De woorden die mij op de ziel gebonden werden om over te spreken waren deze: Op deze petra zal Ik Mijn gemeente bouwen; en de poorten der hel zullen dezelve niet overweldigen, Matth. 16:18. Toen ik de woorden gelezen had, stond ik een ogenblikje te overdenken wat ik zeggen zou. De kapel was meer dan vol en elk oog was op de preekstoel gericht. Daar stond ik als een jongeman, slank en opgeschoten en bleek van aangezicht, vol vrees, die op dat ogenblik niet wist waarmee aan te vangen. Doch onmiddellijk daarop viel er licht over de woorden, zodanig, dat de woorden en zaken mij even snel voorkwamen als ik ze kon uitspreken. Het was mij een aangename tijd en voor menige ziel was het een zielverlevendige tijd; inderdaad vele van onze oude vrienden kunnen zich deze dag nog herinneren, de dag van mijn eerste komst onder hen.

Het woord werd door de Meester der Verzamelingen als nagelen geslagen in een vaste plaats. Voor mij was de kapel een Bethel, want ik ontwaarde dat het een huis Gods was. Hoe lieflijk zijn Uwe woningen, o HEERE der heirscharen, Ps. 84:1.

Wat deze zo beminnelijk maakt is de geestelijke dienst, de lof des Heeren bezingende; de dienaren van het Evangelie, gekleed met klederen des heils, uitroepende de blijde tijding van genade en barmhartigheid. En door het geloof ziet men daar de grote Hogepriester, wandelende tussen de kandelaars, alles toebrengeende wat nodig is, opdat het licht opga over allen, die Gods gunst niet kunnen missen. De vergadering der heiligen is mij soms zeer dierbaar.

Inderdaad de wereld biedt geen vergezicht, dat zó opwekken kan, als de vergadering der gelovigen met het Lam Gods in het midden van hen.

Toen de morgendienst geëindigd was, kwam tot mijn verwondering het volk rond mij staan, sommigen lachten, weer anderen weenden van blijdschap. 'O', zeiden zij: 'wat heeft de Heere gewerkt.'

En wat werd ik eronder vernederd? Nog minder dan niets. Ik had behoefte de mensen te ontvlieden opdat ik eens vrijuit wenen mocht tot lof van de genade, die mij te beurt gevallen was. Mijn vriend Fane zei: 'Ik zei het u dat wij een goede dag zouden hebben en wij zullen die ook hebben.' Dit zei hij met verbrokenheid des harten, onder de indruk van des Heeren goedertierenheid.

's Namiddags sprak ik over dezelfde woorden en wederom genoot ik veel vrijheid en de Heere zegende bij vernieuwing het Woord der genade en deed het zijn een Woord des levens voor vele zielen. Inzonderheid was het dit voor een arme vrouw, die uit nieuwsgierigheid gekomen was, om de jongeling te horen, waarover zoveel gesproken werd. De Heere bracht door Zijn barmhartigheid het woord met overtuigende kracht in haar ziel.

Nadat de avonddienst geëindigd was, verzocht men mij voor zes achtereenvolgende zondagen te willen prediken, want de vergadering was op die tijd zonder een vast aangestelde leraar.

Hierin stemde ik toe. Daarna verzocht men mij voor drie maanden, tot ik tenslotte op de 11^e oktober 1846 als leraar van deze gemeente optrad.

Op 11 oktober 1846 deed John Warburton jr. zijn intrede te Southill. Op 6 mei 1847 deed zijn oude vader de openingspredikatie voor de opgeknapte kapel, waarin zijn zoon in het

vervolg zou prediken, met de tekstwoorden uit Ps. 126:3: De HEERE heeft grote dingen bij ons gedaan, dies zijn wij verblijd. Welk een gepaste woorden bij deze bijzondere dienst! Zijn gebeden voor John 'de wegloper' waren verhoord geworden, daarvan gaf de oude John God de eer!

John is predikant te Southill gebleven tot zijn dood toe. Op 19 januari 1892 is hij overleden en begraven naast de kapel.
